

Til justitsministeren (10/5 96) af:

Ole Donner (DF):

»Finder den danske regering, at der i lighed med en tilsvarende undersøgelse i Norge bør gennemføres en undersøgelse af det danske efterretningsvæsens arbejdsmetoder?«

Begrundelse

I Norge har en kommissionsrapport om landets hemmelige efterretningstjenester afsløret, at politiets efterretningstjeneste med delvis ulovlige midler har holdt en række politikere under nøje opsyn siden efterkrigsårene.

Aktiviteterne er efter rapportens konklusioner sket i nært samarbejde med ledende repræsentanter for det norske regeringsparti, Arbejderpartiet.

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens punkt 14, som var:

14) Forhandling om redegørelse nr. R 15: Arbejdsministerens redegørelse af 11. april 1996 om rent arbejdsmiljø år 2005.
(Redegørelsen anmeldt 11/4 96. Redegørelsen givet 11/4 96. Afgørelse om forhandling 11/4 96).

Forhandlingen genoptoges

Anne Baastrup (SF):

Det er nu mere end 20 år siden, vi fik en arbejdsmiljølov, og set i det perspektiv er det, vi har nået, altså ganske ringe. Der er stadig væk alt for mange arbejdsulykker og for mange arbejdsbetingede lidelser til, at man for alvor kan tillade sig at fejre lovens fødselsdag.

Men nu er arbejdsministeren så kommet med en handlingsplan med visioner – ganske vist reducerede visioner, men alligevel skal ministeren have tak for det.

Bedre sent end aldrig må være ordene, når man skal kommentere redegørelsen om et rent arbejdsmiljø år 2005.

Vi var i SF ganske tilfredse med Arbejdstilsynets debatoplæg, som kom i foråret 1994, og med ministerens stort tænkte projekt om at gøre arbejdsmiljøet til en folkesag.

Desværre er ministeren efterfølgende røget ind i en masse trakasserier om bl.a. rollefordelingen mellem de forskellige arbejdsmiljøaktører, og midtvejsevalueringen af handlingsplanen imod ensidigt, gentaget arbejde viser efter SF's opfattelse, at forudsætningen for at få arbejdsmarkedets parter til at agere som ansvarlige parter på arbejdsmiljøområdet er, at der står en stærk myndighed bag.

Denne fejl må ikke gentage sig i udmøntningen af handlingsplanen, men desværre har ministeren i sin redegørelse og i sine meldinger ikke i tilstrækkeligt omfang gjort op med det problem.

Under debatten i formiddags er det forhåbentlig blevet tydeligt for alle, at SF er skuffet over den manglende konkretisering af de mål og delmål, der skal til for at gennemføre visionerne.

Ministerens vil gerne have arbejdsmarkedets parter på banen, og i SF er vi enige i, at det er absolut nødvendigt. Men vi må kunne konstatere, at man ikke flytter organisationerne ved hjælp af ord, men ved at vise vilje og evne til at sætte magt bag ordene samt få konkretiseret, hvordan organisationerne skal spille med.

Det vil jeg komme tilbage til lidt senere, men ministeren skal først have lidt ros:

Jeg har tidligere givet eksemplet med Kommunernes Landsforenings formand, der peb over Arbejdstilsynets påbud, og hvor ministerens svar klart var, at det var noget pjat.

Arbejdstilsynets direktør gik lidt anderledes til værks, idet han sagde, at hvis det er sådan, at der er problemer, så lad os da snakke om det.

Nu har jeg ikke noget imod, at man snakker om sagerne, og en fleksibel holdning fra starten af en forhandling er næppe det ringeste udgangspunkt, men tilføjes burde være, at den nedslidning af en hjemmehjælper, der uvægerlig sker, hvis arbejdslokalet ikke giver plads til ergonomisk korrekte løft m.v., giver en kommunal og amtskommunal merudgift, som lynhurtigt vil overstige de aktuelle udgifter ved en enkelt ombygning. At førtidspensionere en 47-årig hjemmehjælper er ikke nogen lille udgift.

Sagt med andre ord burde den type argumenter fra offentlige arbejdsgivere: at Arbejdstilsynets vejledninger og påbud er for dyre, afvises hårdt og brutalt, for det er jo deres egne penge, det går ud over, hvis der ikke er et ordentligt arbejdsmiljø. Og det er mit indtryk, at ministeren er med på den vogn.